

ת"פ 26959/10/12 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד הנאשם - מ ב

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 26959-10-12 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ב
בפני כב' השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה על -
ידי עוה"ד נטליה אוסטרובסקי

נגד

הנאשם - מ ב על - ידי עוה"ד איתי בר עוז

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שלושה אישומים. המאשימה הודיעה בדיון מיום 16.6.14 שהיא מבקשת למחוק את האישום השני ונעתרתי לבקשה, בהסכמת הנאשם. על כן, הכרעת הדין תתמקד באישום הראשון והשלישי.
2. באישום הראשון, מיוחסת לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 17.4.12, בשעה 17:30 לערך, הנאשם איים על אשתו באותה עת (להלן: המתלוננת) בכך שהתקשר אליה ואמר לה שירצח אותה ויתאבד ושילדיהם המשותפים יהיו במוסדות והמתלוננת תהיה בקבר. בנוסף אמר לה "את מוטטת אותי, אני אמוטט אותך".
3. באישום השלישי, מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, במהלך חודש אוגוסט 2011, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, ברחוב ... בלוד, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שחנק אותה בצווארה.

4. הנאשם כפר באישומים הנ"ל ונשמעו ראיות הצדדים. נעמוד להלן על התשתית הראייתית שרלוונטית לכל אחד מהאישומים בנפרד.

האישום הראשון

5. המתלוננת העידה בבית המשפט לגבי היחסים העכורים שהיו בינה לבין הנאשם באותה עת וזאת על רקע בעיות כלכליות שונות שפקדו אותם ואשר נעוצות בעיקר בהתמכרותו של הנאשם להימורים שהביאה לקריסתו הכלכלית, לרבות מכירה של הדירה המשותפת שבה התגוררו בני הזוג יחד עם ילדיהם (פרוט' עמ' 7 ש' 6-9). המתלוננת סיפרה אודות עובדות האירוע נשוא האישום הראשון לפי התיאור שהובא לעיל (פרוט' עמ' 7 ש' 16-22; עמ' 10 ש' 1-9; עמ' 12 ש' 18-21, עמ' 16 ש' 23-28; עמ' 17 ש' 19-23; עמ' 19 ש' 1-31).

6. מן הראוי לציין כי בהודעתו של הנאשם במשטרה קיימת אף יותר מראשית הודאה. לטענתו הדברים נאמרו בעידנא דריתחא על רקע משבר הגירושין שפקד את שניהם (ת/2, ש' 5, 12-17, 39-42, 44-53).

7. בעדותו של הנאשם בבית המשפט טען שבאותה עת המתלוננת הטילה עיקול על רישיון הנהיגה שלו עקב אי תשלום של חובות שלו כלפיה בלשכת ההוצאה לפועל (פרוט' עמ' 24 ש' 24-30). בנוסף הוסיף שככל שנאמרו על ידו דברים שהתפרשו ע"י המתלוננת כאיום הרי שנאמרו כ-"מטאפורה", כלשונו, ובכל מקרה לא התקיים אצלו היסוד הנפשי של עבירת האיומים מאחר ומדובר בדברים שנאמרו מהשפה ואל החוץ ובשעת כעס ללא כוונה לממשם בדרך כלשהי (פרוט' עמ' 25, ש' 16-22; עמ' 26 ש' 29-32; עמ' 28 ש' 19-31). בחקירתו הנגדית הנאשם אישר שהדברים שאמר במשטרה הם נכונים (פרוט' עמ' 30 ש' 32 - עמ' 31 ש' 1).

8. סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 מגדיר את עבירת האיומים כדלקמן:

"192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו דינו - מאסר שלוש שנים.

9. כדי לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה כדי איום, כמובנו בסעיף הנ"ל, המבחן הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר במסגרתו בית משפט נדרש לבחון אם יש בדברים כדי להטיל אימה בליבו של אדם רגיל מהיישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום (ע"פ 5498/10 פלוני נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (6.4.11), פסקה כד' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין). בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת בחלל ריק כי אם על רקע מערך נסיבותי קונקרטי, שבגדרו ייתן בית משפט דעתו, בין היתר,

לאופן מסירת הביטוי, לאופן שהוא נקלט ולמסר שהיה גלום בו. היסוד העובדתי בעבירת האיזונים מתבטא בעצם האיום, בכל דרך שהיא, לפגוע שלא כדין באיזה מהאינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם - שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט - ומחייב את בית משפט לבצע איזון ביניהם לבין חופש הביטוי (רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל** פ"ד ס (4) 96, 108 - 109 (2006)) (להלן: **פסק דין לם**).

10. המונח "הקנטה" פורש כהרגזה מתגרה ברמה מקבילה להפחדה. לשם קיום היסוד הנפשי די בהוכחת מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום (פסק דין **לם**, עמ' 128; ע"פ 3140/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] ניתן ביום 30.4.12, פסקה 12 לפסק דינו של כבוד השופט פוגלמן).

11. במקרה שבפני, היסוד העובדתי של עבירת האיזונים מתקיים. אמירה למתלוננת שירצח אותה, שיתאבד, שילדיהם יהיו במוסדות, שהיא תהיה בקבר ושימוטט אותה - אינן מותירות מקום לספק, על פי המבחן האובייקטיבי, שמדובר באמירות שיש בהן בכדי להפחיד או להקניט את מושא האיום. בנוסף, הנני קובע כי מתקיים גם היסוד הנפשי. הנאשם היה מודע ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטויים המאיימים שהשמיע כלפי המתלוננת, עלולים להפחיד או להקניט אותה. הדבר אמור במיוחד לאור היחסים המתוחים שהיו ביניהם ואשר כללו רבדים שונים של כעסים כגון העובדה כי המתלוננת בוגדת בו עם אחר (ראו עדותו בפרוט' עמ' 28 ש' 29 וכן עדותה בפרוט' עמ' 13 ש' 12 - 24), קריסתו הכלכלית של הנאשם, עיקול רישיון הנהיגה שלו ששימש כמטה לחמו כמי שעבד כנהג מונית באותה עת (ראו עדותו של הנאשם בפרוט' עמ' 24 ש' 24 - 28).

12. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בעבירה של איזונים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

האישום השלישי

13. המתלוננת העידה כי במהלך חודש אוגוסט 2011 היא הלכה לים והנאשם שחשד בה שהיא בוגדת בו עם אחר, בעת שחזרה לבית שאל אותה מדוע היא לא זמינה בטלפון. או אז, עלתה חמתו והוא חנק אותה ע"י אחיזה בצווארה ובגרונה (פרוט' עמ' 9 ש' 4 - 20, עמ' 11 ש' 6 - 13, עמ' 16 ש' 1 - 13).

14. הנאשם הכחיש את האירוע הנ"ל וטען שלא היו דברים מעולם (ראו הודעתו במשטרה, ת/1 ש' 54 - 70 וגם עדותו בבימ"ש בפרוט' עמ' 25 ש' 10 - 14).

15. מדובר בגרסה מול גרסה. מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות

היחידה. בפסיקה נקבעה חובה "האזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה בפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתרה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה וההחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית משפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות** חלק ראשון תש"ע 2009, עמ' 471-470).

16. הנאשם טען כי גרסתה של המתלוננת הינה בגדר עדות כבושה מאחר ונמסרה במשטרה זמן רב לאחר שלטענת המתלוננת התרחש האירוע ולכן יש לייחס משקל מופחת לעדות זו. כידוע, בפסיקה קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת בשל הקושי הנפשי של קורבנות עבירות אלימות במשפחה בפריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי (ע"פ 7844/09 **חוסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

17. במקרה שבפני, המתלוננת הותירה רושם חיובי כמי שאיננה מעוניינת להאדיר או להעצים את האירועים למימדים שהם מעבר לאופן התרחשותם בפועל. היא הבהירה שהיא היתה מעוניינת באותה עת לשמור על לכידות התא המשפחתי ושבאופן כללי התנהגותו של הנאשם לא התאפיינה באלימות והתפקוד הכולל שלו כאב לבנותיה היה חיובי (פרוט' עמ' 8 ש' 24, עמ' 9 ש' 18 - 30). בנוסף, הבהירה שלמרות שבנותיה הקטינות היו עדות לאירוע, לא רצתה לערב אותן ע"י הבאתן לתחנת המשטרה להעיד כנגד אביהן על מנת לחסוך מהן חוויה זו שיש בה בכדי ליצור משקעים שלילים אצלן (פרוט' עמ' 11 ש' 6 - 12).

18. בנוסף לכך, האירוע אותו תיארה כלל הקשר עובדתי מאוד ברור, קרי חזרה מהים, העדר זמינות טלפונית לנאשם וכן ויכוח סביב חשדו שהינה בוגדת בו עם אחר. בנוסף, המתלוננת גם זכרה שמדובר בקיץ של שנת 2011. לעומת זאת, הנאשם הכחיש את האירוע מכל וכל וגם לא התייחס לנקודות הציון שציינתי לעיל שהיה בהן בכדי להזכיר לו את הנסיבות הכוללות שאפפו את האירוע.

19. בנסיבות אלה, הנני מעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם. על כן, הנני קובע כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה הדרוש של מעל לכל ספק סביר ומרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

20. לאור כל האמור לעיל הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות:

- א. באישום הראשון, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין
- ב. באישום השלישי, בעבירה של תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ה, 01 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים